SORIN CERIN

MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Marea iluzie a spargerii totului primordial – poeme filozofice

---

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Marea iluzie a spargerii totului primordial : poeme filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-101-1

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-101-1

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-Poeme filosofice-

1) Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial

Ne tragem,
din Marea Iluzie a Spargerii,
Totului Primordial,
care s-a Conștientizat,
în Oglinzile Paralele,
ale Marii Contemplări Universale,
care au devenit Eveniment Primordial,
al Cunoașterii,
atunci când fiecare ciob iluzoriu,
rămas din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
a Început să reflecte,
diferit,
fiecare în parte,
Energiile Marii Contemplări Universale,
care au devenit,
prin reflecție,
propriile lor Dimensiuni,
cum este Spațiul și Timpul,
în cazul Iluziei ciobului nostru,
care a determinat,
Existența,
și Dumnezeul Creator,
al Dimensiunilor,
care determină,
Iluzia Cunoașterii,
ce a creat Iluziile Vieții și Morții,
din cadrul Iluziei Existenței ciobului nostru,

provenit din Marea Iluzie a Spargerii,
Totului Primordial.

2) Iluzia Existenței unui ciob

Rătăciți printre meandrele Libertății,
nu știam că orice cale am fi ales,
era cea mai dreaptă,
pentru Iluziile Vieții și Morții,
care și-au făurit,
îndeajuns de mulți Timpi și Spații,
încât Iluzia Existenței fiecarui ciob,
provenit din Marea Iluzie a Spargerii,
care ne apare ca fiind,
Evenimentul Primordial al Cunoașterii,
provenit din Oglinzile Paralele,
ale Marii Contemplări Universale,
să poată cuprinde Infinitul,
chiar dacă Sinea lui,
este doar Iluzia Existenței unui ciob,
și nu reprezintă nimic mai mult,
decât o fărâmă de Imaginație,
din Visul unei Deșertăciuni,
plină de boli și suferințe,
care se crede și acum,
Dumnezeul Creator,
al propriei sale Lumi.

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-Poeme filosofice-

3) Unicul care cunoaște Calea Eliberării

Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
este de dinainte,
de Iluzia Marii Spargeri,
a Oglinzilor Paralele,
ale Marii Contemplări Universale,
iar fața lui de acum,
este reflectată distorsionat,
de ciobul Iluziei Vieții și Morții,
care vrea să ni-l ascundă,
în ungherele Sufletelor,
știind că este Unicul,
care cunoaște Calea Eliberării,
de Iluzia Suferinței acestei Lumi.

4) De unde provine Predestinarea

Cum nu există Libertate fără Cunoaștere,
nici Adevăr fără Minciună,
nu poate fi,
în Lumile Iluziilor,

care ne cântăresc Suferințele,
pe Balanțele Marilor Iluzii ale Spargerii,
Marii Contemplări Universale,
de unde provine Predestinarea,
care ne-a răpit,
din brațele Străinului Subconștient,
din Eu-l căruia făceam parte,
fără de Spații și Timpi,
ai Iluziilor Vieții și Morții.

5) Cunoașterea Iluzorie a Lumilor

Încătușate cu lanțurile Iluziilor Vieții și Morții,
Eternitățile Clipelor,
au fost forțate să se irosească pe Sine,
pentru Timpul,
care este reflectat în mod fals,
de Iluzia Existenței,
ciobului spart,
provenit,
din Iluzia Marii Spargeri,
care reflectă ca fiind Timp,
una dintre Energiile Marii Contemplări Universale,
ce poate că nici măcar nu a aflat,
cum îi este folosită imaginea,
de către Cunoașterea Iluzorie a Lumilor.

6) Străzile fără ieșire

Copacii fără rădăcini,
ai Conștiințelor,
își jertfesc,
pe altarele Iluziilor Vieții și Morții,
frunzele ruginite ale Gândurilor,
îndurerate de atâtea,
Cimitire de Cuvinte,
rostite pe străzile
fără ieșire,
și fără nume,
ale Destinelor noastre,
care ne retează,
de fiecare dată,
pașii Viselor,
la tălpile Zidurilor de Credințe,
ce înalță Catedralele atâtor Iluzii,
perfide și cinice,
care ne leagă cu lanțurile sclaviei,
de Teama de a ne cunoaște,
Amintirile din Viitorul Iubirii,
care ne leagă,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut.

SORIN CERIN
- MAREA ILUZIE A SPARGERII TOTULUI PRIMORDIAL -
-Poeme filosofice-

7) Dincolo de orice înțeles

Mai departe,
de Iluziile Existenței,
doar razele Iubirii,
mai pot pătrunde,
în adâncurile Universului nesfârșit,
al Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din inima căruia,
ne tragem seva,
de a fi noi înșine,
într-o Lume,
care nu ne aparține,
și vrea să ne transforme,
în rădăcinile ofilite,
ale Non-Sensului existențial,
pe care o minte bolnavă și sadică,
l-a creat,
dincolo de orice înțeles al nostru.

8) Încât să nu poată avea asemănare

Suntem hrăniți,
cu atât de mult deșert de Zile,

încât nici Timpul,
nu le mai poate duce,
pe spinările gârbovite ale Amintirilor,
din care Suferințele,
își clădesc palate,
atât de strălucitoare,
încât orice Infern al Singurătății,
s-ar lăuda cu ele,
înaintea oricărei Creații,
a vreunui Dumnezeu,
chiar fiind,
atât de nebun și sadic,
încât să nu poată avea asemănare,
cu nici un altul,
din întregul Univers,
al Grozăviilor.

9) Pentru totdeauna praful Speranțelor

Am îmbrăcat,
mantaua neagră a Zâmbetelor zadarnice,
din care Libertatea Morții ne-a croit,
Destinele Viselor,
țesute de acele ruginite și împleticite,
ale Pașilor tăioși,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
care ne tranșează carnea,

Fericirilor și Durerilor,
în același malaxor,
al trecerii Iluziei unui Timp,
din care nu ne alegem,
niciodată,
cu nimic altceva,
în afară,
de Cimitirele de Cuvinte,
în care ne înmormântăm,
pentru totdeauna,
praful Speranțelor.

10) Istoriile Non-Sensului-Existențial

Resturi de cioburi,
care se cred Dumnezei,
fiindcă pot tăia și ucide,
Destine la fel de iluzorii,
zac părăsite,
pe holurile lungi și interminabile,
ale Deșertăciunilor,
care ne-au furat,
unicul Adevăr Absolut,
care este Iubirea,
din sângele Răsăriturilor,
Străinului nostru Subconștient,
fiindcă este atât de arzător,

încât le-ar fi incendiat,
cu Focurile sale Sacre,
toate Viețile și Morțile false,
ale Istoriilor Non-Sensului-Existențial,
al acestei Lumi,
a Nimănui.

11) La butoniera Iluziilor Vieții și Morții

Cad adânc în mine însumi,
lovindu-mă cu tărie,
de stâncile Amintirilor,
care-mi străjuiesc prăpastia Suferinței,
în care mă afund lipsit de Speranța,
Iluziei unei Mântuiri,
față de Imaginea,
care nu am fost niciodată eu,
dar pe care am fost obligat să o port,
la butoniera Iluziilor Vieții și Morții,
aflând cât de fals am fost Creat,
alături de toate,
Frământările și Remușcările,
Clipelor mele,
rătăcite pe o stradă pustie și tristă,
a unui Destin,
al Nimănui.

12) Poate concepe

Doar cel ce gândește,
prin filtrul Iluziilor Vieții și Morții,
poate concepe,
un Început și un Sfârșit,
pentru Iluzia Marii Spargeri,
care a făcut cioburi,
Oglinzile Paralele,
ale Marii Contemplări Universale,
aruncând ulciorul Eternității,
plin cu laptele primordial al acestora,
de pereții Conștiinței,
unui Univers al Adevărului Absolut,
determinând Iluzia Existenței,
ce ar fi născut Simțirea.

Astfel,
Totul este o Iluzie,
dacă devine Cunoscut,
precum Iluzia Începutul și Sfârșitului,
a Spargerii și Simțirii.

13) Lava Energiilor Primordiale a Totului

Nu poate fi Existență fără Iluzie,
precum Adevăr fără Minciună,
în afară de Absolutul Primordial,
a cărui Cunoaștere Primordială,
este Focul Sacru al Marii Contemplări Universale,
care în Conștientizarea Iluziilor Vieții și Morții noastre,
ne apare sub forma Oglinzilor Paralele,
care se reflectă arzând la infinit,
una în alta,
determinând lava Energiilor Primordiale a Totului,
din trupurile cărora printre multe altele,
a încolțit și Iluzia Existenței noastre,
percepându-le la rândul ei,
ca fiind Timp și Spațiu,
Iubire sau Ură,
Bine și Rău
Frumos și Urât,
și atâtea altele,
încât s-au grupat,
Iluziile Maleficului și Beneficului,
ce au avut nevoie,
de un Dumnezeu imaginar al Ierarhiilor,
pentru a le stăvili,
cu biciul Păcatelor Originare,
Orgoliile,

care nu ne-au aparținut nouă,
niciodată.

14) Care se afla pe tărâmul Absolutului Primordial

Iluzia Existenței este o rătăcire,
a Conștiinței Totului,
prin ungherele Iluziei Cioburilor Marii Spargeri,
de care s-a tăiat atât de adânc,
încât a avut nevoie de bandajul Iubirii noastre,
care se afla pe tărâmul Absolutului Primordial,
ce a devenit Adevăr,
după ce am fost furați,
din brațele Străinului nostru Subconștient,
care și acum ne caută mereu,
prin Sângele pierdut al Simțirilor,
ale căror Sentimente,
caută să-și regăsească Genele rătăcite,
ale Iubirii de dinainte,
de a fi separate Energiile Primordiale,
ale Marii Contemplări Universale,
de către Iluzii,
cum ar fi Spațiul și Timpul,
în cazul nostru.

15) Marile Spargeri, Contemplări și Tăceri

Risipiți prin cotloanele,
Iluziilor Cioburilor Marii Spargeri,
a Absolutului Primordial,
transformat,
prin Oglinzile Paralele,
ale Marii Contemplării Universale,
în Marile Tăceri,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne ning cu Suferința,
Începutului și Sfârșitului,
izvorâtă din rana vie,
în care ni s-a tăiat Iubirea,
atunci când a călcat apăsat,
pe tăișurile ascunse ale Cioburilor,
care se cred Dumnezei,
ce nasc Lumi iluzorii,
din care fiecare vede prin dioptriile proprii,
Marile Spargeri, Contemplări și Tăceri.

16) Țărmurile Conștiințelor

Suntem obligați de Iluziile Vieții și Morții,
să concepem fiecare Fenomen,
ca fiind un Început al unui Sfârșit,

fără a avea Libertatea,
să alergăm liberi,
prin Infinitul propriei noastre Conștiințe,
care ar fi gata oricând,
să ne scoată din apa mărilor atât de sărate,
a Lacrimilor Cuvintelor noastre,
Jaloanele Suferinței,
Păcatelor Originare,
tuturor Ierahiilor,
pentru a vedea cu Ochii de Cer,
ai Luminii Divine,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
Nevăzutul,
a cărui priveliște,
este peste orice imaginație și imagine,
a Iluziei Existenței,
peste care se va așterne praful Primordial al Totului,
atunci când Marea Eliberare din noi,
ne va cuprinde cu valurile sale,
Țărmurile Conștiințelor.

17) Timpanele Zilelor

Topoare de Orgolii,
rănesc carnea surdă a Clipelor,

din care Iluziile Vieții și Morții,
vor să ne croiască veșmintele Însingurării,
cu acele boante ale Suferințelor,
care ne sfârtecă,
Timpanele Zilelor,
ce nu ne mai aud,
mai demult decât Vremea Vremurilor,
Rugăciunile,
Genunchilor Privirilor noastre pierdute,
pe Tărâmurile Icoanelor de Jar,
ale unor Iubiri,
ce par a nu fi niciodată,
ale noastre.

18) Înaintea Ulciorului Totului Primordial

Dacă am fi fost,
înaintea Ulciorului Totului Primordial,
și am fi avut posibilitatea,
să-l trântim de toți pereții Viselor noastre,
fiind creatorii Marii Iluzii a Spargerii,
din Cioburile căruia,
să se nască Iluziile Existenței,
printre care și Iluziile Vieții și Morții noastre,
cu toate Suferințele și Fericirile lor,
cu siguranță,

că am fi făcut tot posibilul,
ca să nu fie spart niciodată,
convinși fiind,
de prețul prea mare plătit,
pentru Non-Sensul Existențial,
al Lumii.

19) În aerul irespirabil al Absurdului

Odată căzuți,
în groapa comună,
a Iluziilor Vieții și Morții,
oricât am încerca să ne ridicăm,
din praful stelar al Suferințelor,
nu vom reuși decât să-l împrăștiem,
peste alte Energii Primordiale,
ascunse de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
prin Genele Sângelui,
Conștiinței noastre,
care s-ar îneca definitiv,
în aerul irespirabil al Absurdului,
Visului Non-Sensului Existențial.

20) Fântânile adânci ale Disperării

Amăgirile,
risipite prin pustiurile Iluziilor Vieții și Morții,
care își conștientizează cioburile,
provenite din Marea Iluzie a Spargerii,
își sapă singure,
fântânile adânci ale Disperării,
prin praful stelar al Absurdului,
din care Sensul Suferinței,
speră să închege,
argila necesară Frământărilor spirituale,
de pe masa cea de taină,
a roții olarului Dumnezeu,
care poate să învârtă,
atât de mult Conștiințele,
până când va scoate din Marile lor Tăceri,
un alt Ulcior al Totului Primordial,
pe care să-l spargă din nou,
pentru a Crea o Lume,
cu o Perfecțiune și mai Imperfectă,
decât cea existentă acum,
unde să troneze pentru totdeauna,
Paradisul oricărui Infern.

21) Să rămânem pentru veșnicie

Pare că ni s-ar fi deschis,
Cerurile Sentimentelor,
prin nesfârșirea cărora,
să alergăm,
ținându-ne de mâna Destinului,
care să nu ne mai rănească,
răpindu-ne,
din propriile noastre,
Amintiri despre Viitorul,
Eternității unei Clipe,
în care să rămânem,
pentru veșnicie,
alături de Iubirea,
care ne mai descântă și acum,
Cuvântul Facerii,
în care ne-au împotmolit,
Iluziile Vieții și Morții,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut.

22) Fața răvășită a Deznădejdii și Disperării

Ne înotam Gândurile,
spre Țărmurile Adevărurilor,

pe care le credeam Absolute,
fără să știm vreodată,
câtă Lumină Divină,
a Iubirii,
a rămas fără de noi,
atunci când naufragiați fiind,
ne înecam Eternitatea Clipei,
la tălpile Iluziilor Vieții și Morții,
din care ne hrăneam Orgoliile unui Timp,
a cărui energie,
ne ardea trupurile Cuvintelor,
ca din cenușa lor,
să ne clădească Catedrale reci și arogante,
pline de Vise deșarte,
pe ruinele cărora,
mai stau agățate și acum,
Icoanele Singurătății,
din care ne zâmbește,
fața răvășită,
a Deznădejdii și Disperării,
propriului Destin.

23) Iluzia Plăcerii

Ne naștem,
umerașe de haine,

ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le vom purta,
de fiecare dată,
atunci când va ploua,
peste Visele noastre,
cu stropii grei și fierbinți,
ai Lacrimilor de Cuvinte,
ce parcă ar vrea să ne salveze,
ajutându-ne să evadăm,
în brațele Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
fără să știe,
că și acesta s-a pierdut,
mai demult decât Vremurile Vremii,
în oceanul atracției sexuale,
fiindu-ne furată Lumina Divină,
a Iubirii,
pentru a primi în schimb,
carnea murdară și fierbinte,
a Iluziei Plăcerii.

24) Lacrimi de Cuvinte

Rădăcini uscate,
rup țărâna Gândurilor,
din scrisorile cărora,

ne-am întrupat,
undeva-cândva,
Sentimentele,
care ni se preling și acum,
pe treptele înghețate,
ale Simțămintelor,
din care ne clădim,
Eternitățile de Clipe,
ale Ochilor de Cer,
ai Privirilor pierdute,
din care izvorăsc,
Lacrimile de Cuvinte,
care ne ning,
cu fierbințeala Iubirii,
pe care o dăduserăm pierdută,
la mica publicitate,
a ziarului fără nume,
al Destinului nostru,
la țărmurile căruia,
ne-au poposit Visele,
Lacrimilor de Cuvinte,
ce ne spală și acum,
Amintirile Viitorului,
pe care am vrea să-l eliberăm,
din brațele Disperării unei Singurătăți,
unde am rămas prizonierii,
Iluziilor Vieții și Morții,
înecați în aceleași,
Lacrimi de Cuvinte,

pe care nu le vom putea rosti,
vreodată,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

25) Irosite pe nimic de Timpul gregar

Cumpene fierbinți,
ale Destinelor,
scot Apa Iluziilor Vieții și Morții,
din venele tăiate,
ale Orizonturilor însângerate,
ce vor să se sinucidă,
de fiecare dată,
când realizează,
cât de singure și neputincioase pot fi,
înaintea Nopților sau Zilelor,
unor Eternități de Clipe,
care sunt irosite pe nimic,
de Timpul gregar,
al Non-Sensului Existenței,
propriilor noastre Trăiri.

26) Destinul unei Întâlniri

Poduri de Gânduri ruinate,
vor să ne traverseze,
Pașii fierbinți ai Sentimentelor,
pe celălalt mal,
al Dorințelor,
care curg spre Amintirile Viitorului,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ce par a fi atât de neliniștite,
încât vor să ne rupă țărmurile,
Viselor neîmplinite,
ale Privirilor,
ce ne-au împletit,
undeva – cândva,
Ochii de Cer ai Fericirii,
într-un lanț al Lacrimilor de Cuvinte,
pe care să-l purtăm,
de fiecare dată,
la gâturile Speranțelor,
atunci când trebuie să ne așteptăm,
Destinul,
unei,
Întâlniri,
ce pare să nu mai vină,
și în gara Clipelor noastre.

27) Ochii încercănați de coșmarurile Deșertăciunii

Pierdut,
printre Frământările însângerate,
ale Orizonturilor,
care-și cern făina Zilelor,
întrupărilor Viselor noastre,
dospite cu drojdia Non-Sensului Existențial,
ale cărui Simțăminte,
se ard la foc mic,
ca să fie cât mai pătrunse,
de flăcările însetate,
ale Suferințelor și Privirilor iscoditoare,
care ne coc în profunzime,
Zâmbetele reci și ironice,
ale Întrebărilor,
rămase de fiecare dată,
fără Răspunsuri,
din partea Iluziilor Vieții și Morții,
din ceștile cărora ne bem,
în fiecare Dimineață,
Ochii încercănați,
de coșmarurile Deșertăciunii.

28) Catedrale din Oase de Vise

Alergăm spânzurați de Lume,
pe funia unui Destin,
care ne-a fost întinsă,
drept capcană,
în lațul căreia,
să se sugrume Lumina Divină,
din Speranța,
care ne înveșmânta,
Ochii de Cer,
ai Fericirii,
ucise mișelește,
de o Creație,
atât de criminală,
încât și-a făurit,
Catedrale din Oase de Vise,
prin care încă se mai se scurge,
sângele inchizițiilor unor Suflete,
ale căror Lacrimi de Cuvinte,
mai spală și acum,
mormintele uitate ale Iubirilor.

29) Ce zace acum abătută

Roase până și ele,
de dinții cariați ai Orgoliilor,
Promisiunile,
își spală fețele murdare,
ale Eșecurilor,
de Lacrimile Cuvintelor,
în fiecare Dimineață,
cu Apa stătută și tulbure,
a Iluziilor Vieții și Morții,
din care Zidurile Sângelui,
își clădesc alte Istorii,
ale Amintirilor din Viitorul,
care undeva-cândva,
era al unei Iubiri,
ce zace acum abătută,
prin catacombele credințelor false,
fără să știm câtuși de puțin,
că ne aparținea nouă.

30) Cuvinte de Ceară

Urme grele și împietrite,
stau la rând,

să-și primească lamele tăioase,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care le va sculpta,
Amintirile Viitorului,
în diverse figurine,
ale Cuvintelor de Ceară,
din a căror lumânări de parastas,
vor arde până la epuizare,
Amintirile Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
din cenușa căruia,
se va produce,
cel mai perfect îngrășământ natural,
pentru rădăcinile Deșertăciunii.

31) Departe în mine

Departe în mine,
am vrut să mă regăsesc,
căutând țărmul Cuvintelor tale,
sub Orizonturile cărora am naufragiat,
bântuit de Furtunile existențiale,
prin care ne treceau Adevărurile,
pe care,
nici unele dintre Iluziile Vieții, Morții și Fericirii,

nu le credeau,
pe Cuvânt,
de când valurile Singurătății,
au început să le spele fețele rătăcite,
prin venele Privirilor,
care ni se înnodau,
la fiecare trecere a străzii,
Viselor noastre,
ce a rămas nepietruită și acum,
de către Zilele desfundate ale Nimicurilor,
în gropile cărora ne împotmolim,
Destinul.

32) Frigul Buzelor unor Iubiri

Litere de foc,
aprind Zidurile de ceară,
ale Cuvintelor,
din care ne clădim Lumânări de Vise,
care să se topească,
pe Frigul Buzelor,
unor Iubiri,
ce par a fi amuțit,
pentru totdeauna,
privind cu Ochii de Cer plumbuit,
la Icoanele contrafăcute,

care pretind că l-ar reprezenta,
pe Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
știind că acesta este cu totul altul,
în Amintirile Viitorului,
de unde au fost izgonite,
de către Destin.

33) Trăiri și Gânduri

Cerurile Ochilor,
orbiți de Privirile înlemnite,
ale Rădăcinii Deșertăciunilor,
tăiate-n felii,
de lamele însângerate,
ale Orizonturilor însingurate,
care ne sunt servite,
fiecărora dintre noi,
pentru a le consuma,
după gustul Iluziilor Vieții și Morții,
la masa golită de Trăirile și Gândurile,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din carnea căruia suntem îndemnați,
să ne gătim,
bucatele alese ale Păcatelor Originare,

și Uitării,
de noi înșine.

34) Care ne-a ucis Libertatea

Cuvintele de Ceară,
ale Lumânărilor aprinse,
din Inimile de Cer,
ale Remușcărilor,
ne incendiază Eternitatea Clipei,
care ne arde,
în vâlvătăile Timpului indiferent,
Amintirile Viitorului,
prelinse,
pe mâinile însângerate ale Destinului,
care ne-a ucis Libertatea,
de a fi noi înșine,
cei fără de Iluziile Vieții și Morții.

35) Prin încăperile Conștiinței

De când Speranțele ne-au devenit,
picioarele scaunelor unui Timp,

pe care să ne așezăm,
Neputința,
întregul mobilier al Iluziilor Vieții și Morții,
a fost astfel amenajat,
prin încăperile Conștiinței,
încât să nu poată fi luminat niciodată,
de Lumina Divină,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pe care o purtăm în genele Viselor,
de dinainte de a fi Lumea,
pentru a nu conștientiza,
Non-Sensul propriei noastre Existențe,
în această Lume,
a Deșertăciunii.

36) Necunoscut nouă

Poduri de Primejdii,
ne trec Apele tulburi și murdare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
spre împlinirea unui țel,
necunoscut nouă,
al Creației atât de ahtiată,
după mirosurile dezgustătoare,
ale Păcatelor Originare,

din care suntem forțați,
să ne croim,
Cimitirele de Cuvinte,
la căpătâiul cărora,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
nu a aprins niciodată,
vreo lumânare de Recunoștință,
care să se topească,
pe țărâna Întrupării noastre.

37) Descompus

Așteptările ceasurilor stricate,
ale Zâmbetelor,
false și împietrite,
care cad înghețate,
pe buzele crăpate,
de Gerul Cuvintelor,
ale Clipelor,
înstrăinate de propriul Sine,
care ne-a fost vândut pe nimic,
Iluziilor Vieții și Morții,
de către Destinul,
care nu mai are nimic de spus,
Amintirilor noastre din Viitorul,

care ne-a fost descompus,
de Păcatele Originare,
ale Creației.

38) Rănile adânci ale Singurătății

Florile de Cuvinte,
veștejite în glastra Zilei,
ne amintesc,
de grădinile multicolore,
ale Sufletelor,
din care le-am cules,
Frumusețea,
Adevărului unei Iubiri,
care se usucă,
sub Privirile indiferente,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-a confiscat-o,
sub amenințarea Păcatelor Originare,
care ne obligă și acum,
să mușcăm din fructul otrăvit,
al Deșertăciunii,
unei Creații,
atât de greșite,
încât o renegă,
până și propriile ei Orizonturi însângerate,

de la rănile adânci,
ale Singurătății.

39) Infarct de Vise

Angoase crescute,
cu îngrășământul,
Păcatelor Originare,
în deșerturile fără margini,
ale Religiilor unor Iubiri ofilite,
care izvorăsc,
din Cerul de plumb al Destinului,
a cărui ploaie rece,
indiferentă, și obraznică,
de Cuvinte,
îngheață Inima Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care face Infarct de Vise,
la masa Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
fiindcă l-au hrănit,
cu atât de multă Deșertăciune.

40) Fierbințeala Nerăbdării

E atâta Teamă,
în venele Speranțelor,
încât colții Fiarelor de Pradă,
ale Sentimentelor,
pot oricând,
să muște,
din Fierbințeala Nerăbdării,
care ne topește Cuvintele de Ceară,
lăsând în locul lor,
doar Cimitirele de Gânduri,
pe care încercăm să le ocolim,
în căutarea eternă a Fericirii,
alungate de către Creație,
pentru totdeauna,
de la masa Iluziilor Vieții și Morții,
unde ni se înfruptă Destinul,
cu cele mai alese bucate,
ale Păcatelor Originare,
gătite special,
numai pentru noi.

41) Pe coliva Ruinelor unor Fericiri

Zodii descărnate,
de corpurile albiilor,

prin care ne curg Destinele,
spre oceanul Păcatelor Originare,
mărginit de Nesfârșirea aparentă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
impusă de Cerurile plumbuite,
din Catedralele Deșertăciunii,
mare maestră,
a Promisiunilor de Ceară,
din care religiile și-au făurit,
Lumânări de Vise,
care să se topească,
la Parastasele Cuvintelor,
pe coliva Ruinelor unor Fericiri,
ce-au fost atât de sterpe,
încât au rămas,
ale Nimănui.

42) Absurdul Non-Sensului Existențial

Tălpile rănite ale Destinelor,
se cațără neputincioase,
pe crestele abrupte ale Păcatelor Originare,
care le arată prăpăstiile adânci ale Cuvintelor,
în care putem să cădem în fiecare Clipă,
irosită pe nimic,
de Timpul pătimaș al Existenței,

pe care-l țin Iluziile Vieții și Morții,
legat în lesa Creației,
de care se folosește,
Societatea de Consum Teamă,
dându-i un post de servitor,
pe scena ticsită de măștile perfide,
furate din garderoba,
Poftelor necurate,
ale Plăcerilor trupești și bănești,
care și-au construit,
Catedrale de închinăciune,
pentru proslăvirea Deșertăciunii,
unei Lumi,
atât de inconștientă de propria sa Existență,
încât nici una dintre istoriile ei,
nu poate fi despărțită,
de Absurdul Non-Sensului Existențial,
al Singurătății Nemuririi.

43) Atunci când Norocul ne ajută

Ne oglindim în noi înșine,
ca să ne putem privi,
în ochii Adevărului Absolut,
Străinul Subconștient din noi,
pentru care Rătăcirea,

este calea dreaptă,
iar Moartea,
Nemurirea,
de care trebuie să ne atârnăm,
Iubirea,
atunci când Norocul,
ne ajută să o aflăm,
ignorând Destinul,
perfid, corupt și fățarnic,
atât de supus Păcatelor Originare,
ale unui Creator,
dement,
total dezinteresat,
de Sinele nostru,
care fără voia noastră,
naște Suferințele acestei Lumi,
cunoscând-o.

44) Pe care să ni le bea însetate

Fulgere aruncate,
de săgețile Privirilor,
unui Cer greu și pătimaș,
al Ochilor de jar,
ai Icoanelor reci și agresive,
pe rugul cărora ne ardem carnea Zilelor,

pentru a se înfrupta din gustul lor,
colții tăioși,
de fiară neîmlânzită ai Predestinării,
unei Suferințe,
pe fruntea căreia am fost osândiți,
să ne răstignim,
Lacrimile Cuvintelor,
pe care să ni le bea însetate,
de Durerea noastră,
Iluziile Vieții și Morții.

45) Arzându-ne Cuvintele de Ceară ale Destinului

De parcă s-ar fi deschis Cerurile Iubirii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
atunci când am prins din zbor,
veșmintele magice ale Cuvintelor,
îmbrăcate de sărbătoare,
pentru Privirea pierdută și sfioasă,
a Nemuririi Iubirii tale,
izvorâtă din Sângele Eternității Clipei,
la Orizontul căreia,
ne-am oprit,
să ne bem întregul Foc Sacru al Viselor,
arzându-ne Cuvintele de Ceară ale Destinului,

unul câte unul,
până când buzele Speranțelor,
ne deveniseră din ce în ce mai reci,
ducând la ele,
cănile de pustiu,
ale unui Timp al Nimănui.

46) În Oglinda iluzorie a Cunoașterii unui Dumnezeu

Abia atunci,
când nu știm unde anume mergem,
găsim calea bătătorită,
de Iluziile Vieții și Morții,
pe care au călcat Pașii osândiți la Păcatele Originare,
ai Eternităților de Clipe,
răpite din Amintirile Viitorului,
înveșmântate cu lanțurile reci și tăioase,
ale Suferințelor,
care hrănesc Orgoliile unei Creații,
ce se devorează mai întâi pe sine,
și pe urmă tot ce derivă,
din energia ei malefică,
cum ar fi Spatiul și Timpul,
unui Univers al Non-Sensului Existențial,
care se reflectă,
în Oglinda iluzorie a Cunoașterii,
unui Dumnezeu,

care nu a reușit niciodată,
să se cunoască,
pe Sine,
fiindcă dacă ar fi făcut-o,
nimic din toate relele și bunele acestei Lumi,
nu ar fi existat.

47) Un singur pas

Zorii răstigniți ai Ochilor tăi,
pe crucea Destinului Iluziilor Existenței mele,
se răsucesc în cuiele ruginite,
ale Privirilor,
sângerând adânc,
Durerea apocaliptică a unei Amintiri,
din care nimeni nu va reuși vreodată,
să-și facă acoperiș,
deasupra capului Speranțelor,
ale căror tălpi ni s-au ros,
încât nu mai reușim să facem,
un singur pas,
împreună,
pe țărmul Regăsirii de noi înșine.

48) Al cărei Sens era tocmai lipsa lui

Mi-am prins,
ridurile frunții Destinului,
în Grețurile pânzei de păianjen,
ale Timpului,
ce tocmai se încruntau,
la valurile amenințătoare,
ale Iluziilor Existenței,
măsurându-le tăria Durerii,
cu vâsla Speranței,
pe care am găsit-o,
pe țărmul uitat de Dumnezeu,
departe în adâncurile Sufletului,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pierdut și el,
în nesfârșirea unei Predestinări,
al cărei Sens,
era tocmai lipsa lui.

49) Învârtire a Durerii

Ne învârtim adeseori,
după noi înșine,

încercând să ne aflăm,
cât de curând,
propria Moarte,
care se învârte la rândul ei,
în jurul Gândurilor noastre,
ale căror Cimitire de Cuvinte,
nu au ce să ne mai spună,
în amețeala generală a Singurătății,
care ne învârte,
Destinele bete,
de caruselul Zilelor,
pe care l-au băut,
până la ultima picătură,
de Învârtire a Durerii,
în jurul,
acelui Nimănui,
care am devenit,
fără să ne dăm seama.

50) Buchete de Iubire

Ne-am împotmolit,
în urmele potcoavelor unor Cuvinte,
ce nu ne mai pot aduce Norocul,
risipit pe gardurile Privirilor,
dintre Visele care nu ni s-au împlinit,

și nesfârșirea Zâmbetelor,
ale căror,
Buchete de Iubire,
ne-au fost aruncate,
sub roțile tăioase,
ale trenurilor de Clipe,
în care ne călătoreau Sufletele,
orbite de Iluziile Vieții și Morții,
care nu le lăsau să afle,
că florile lor,
eram noi înșine.

51) Obraji stafidiți

Conștiința a devenit,
un produs publicitar,
pe masa dezmățului,
unui Dumnezeu,
care și-a făcut din Creație,
un fetiș al Debusolării,
din care Cimitirele de Cuvinte,
țes textura putredă,
a cărnii Clipelor,
pe care cioclii Destinelor,
sunt fericiți să o înmormânteze,
însoțiți de alaiul Deșertăciunilor,

pierdut,
adânc în Inimile Viselor noastre,
care au încetat să mai trimită,
Sângele Orizonturilor largi,
obrajilor stafidiți ai Dorințelor,
Unicul care cunoaște Calea Eliberării.

52) Îndemnați mereu

Lacrimile de ceară ale Cuvintelor,
se topesc pe fețele Înțelesurilor,
brăzdate de ridurile adânci ale Creației,
care mușcă adânc și surd,
din carnea Clipelor,
presărate pe Țărâna întrupărilor,
pentru a însămânța cu ele,
Suferința unei Lumi,
al cărei Non-Sens Existențial,
a rămas,
Deșertăciunea,
din care suntem îndemnați mereu,
să ne clădim masa cea de taină,
a Fericirii,
la care să ni se așeze,
Iluziile Vieții și Morții.

53) La care încercam să ne vindem

Căzute în brațele Șansei,
care și-a devorat Libertatea,
pe taraba Foamei de noi înșine,
la care încercam să ne vindem,
Compromisurile,
cu Iluziile Vieții și Morții,
strânse în coșurile,
care ne creșteau dizgrațios,
pe obrajii Viselor,
în care încă mai credea,
Destinul pierdut și prăfuit,
al Suferinței,
unei Lumi,
ostilă și rece,
cu fiecare pas al Sentimentelor,
care ne calcă grele și apăsătoare,
Inimile.

54) Dincolo de parbrizul aburit

Stropi de vorbe goale,
lovesc ștergătoarele de Amintiri,
ajutându-mă să văd,
dincolo de parbrizul aburit,
al Promisiunilor deșarte,

pe care le-am primit în dar,
de la Icoanele unor Vise,
ce-mi străjuiau pereții ruinați,
ai catedralei Sufletului unei Iubiri,
la care vroiam să mă rog,
conștient fiind,
că Trecutul este atât de greu,
încât îmi va strivi,
toate Cuvintele tale,
în praf de Vorbe,
aruncat în Ochii goi,
ai Orizontului Singurătății,
unui Destin,
care nici azi,
nu știu ce caută,
printre atâtea Vorbe,
din ce în ce mai obraznice,
dezgustătoare, meschine, imorale, josnice,
ale Zilelor indiferente,
ce par că nu se mai opresc.

55) Orizont fugar

Atâtea flori de Lumină Divină,
ne-a dăruit Zâmbetul fierbinte al Iubirii,
printre grădinile multicolore de Gânduri,
pe care le semănam,

cu Simțămintele Nesfârșirii,
încât am ajuns,
să ningem cu noi înșine,
peste Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
până când l-am troient,
cu atât de multă Visare,
încât a rămas împotmolit,
în Eternitatea Clipei,
din care nu va mai reuși să iasă niciodată,
să ne atenționeze,
că Iluziile Vieții și Morții,
ne-au îndemnat Pașii Cuvintelor,
să treacă podurile Suferințelor,
care ne despărțeau,
pe noi înșine,
de Nemurirea Iubirii,
rămânând pentru totdeauna,
în Privirea tristă a Orizontului fugar,
de sine însuși,
al Singurătății.

56) Cu o singură mușcătură

Resturi de vene,
ale Uitării,
încă mai duc,

gârbovite și amenințate,
de Inima fără Suflet,
a Cuvântului Facerii,
Iluziilor Vieții și Morții,
sângele Orizonturilor triste și însingurate,
ale unei Creații,
din ce în ce mai abătute,
chiar și atunci,
când îngenunchează la Icoana contrafăcută,
a unei Iubiri,
dintre Sfinții părinți ai Suferinței,
și Eternitățile Clipelor,
irosite pe Vorbele goale,
obraznice și obscene,
din privirile pierdute ale Banilor,
ce știu că în afară de Iluziile Existenței,
nu pot cumpăra nimic,
cu toată valoarea lor falsă și plină de venin,
îndeajuns încât să ucidă,
cu o singură mușcătură,
orice Străin Subconștient,
al Adevărului Absolut.

57) Nici măcar o singură zi în plus

Cearcănele de frunze ruginite,
ale Cuvintelor,

cad greoi și surd,
peste Sentimentele ofilite,
ale Marilor Tăceri,
din care ne tăiem fiecare,
câte o felie de Gând,
care se sfarmă numaidecât,
în pălmile reci și muncite,
ale Orizontului,
care ne-a anunțat solemn,
că nu ne mai poate ține împreună,
în pensiunea Privirii lui,
nici măcar,
o singură zi,
în plus.

58) Cămașa nepurtată a Iubirii

Atunci când Fericirea,
ne-a trântit ușa,
Viitorului,
în nasul fără miros,
al Destinului,
din care Sentimentele,
și-au împletit,
fără știrea noastră,
cununi de flăcări,

ce ne ardeau Visele,
pe rugul unui Timp,
din care,
ne-am țesut,
Cămașa Iubirii,
pe care n-am mai purtat-o niciodată,
fiindu-ne prea strâmtă,
la balul Iluziilor Vieții și Morții,
unde ne dansam,
până la epuizare,
Clipele Singurătății.

59) Căzută accidental

Ochii înroșiți ai Zorilor,
din Întrebările obosite ale Fântânii secate,
de Sentimente,
ne mai îndeamnă și acum,
să încercăm iarăși,
cu unghiile descărnate ale Zilelor,
să scoatem din adâncurile Ființei,
Apa Uscată,
a Iluziilor Vieții și Morții noastre,
care să ne spele,
Pașii sterpi ai Sentimentelor,
rătăciți prin deșerturile Nesfârșirii,

prin care se pare,
că ne-am fi pierdut pentru totdeauna,
Iubirea,
căzută accidental,
din brațele Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut.

60) Propriile Inimi de Cer

Riduri deshumate,
de Amintiri,
răsar din amneziile frunții,
unui Trecut,
rămas doar în suflarea,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ni se prelinge,
pe sângele Orizonturilor,
singure și abătute,
ce nu-și mai găsesc,
propriile Inimi de Cer,
care să le bată,
Eternitățile Clipelor,
unor Iubiri.

61) Care vuia în noi

Naufragiat,
în lacrima Cuvântului,
zâmbetului Fericirii tale,
încercam să mă regăsesc,
în țărmurile Viselor,
care-mi spărgeau valurile Destinului,
la tălpile Neputinței,
de a-mi întâlni Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
despre care am aflat pe urmă,
că a fost înecat,
în oceanul Iluziilor Vieții și Morții,
care vuia în noi,
încă de când am fost răpiți,
de către Destin,
din Amintirile propriului Viitor.

62) Atunci când este cântărită

Mi-am acoperit fața Întrebărilor,
cu vălul Amintirii tale,

de praful Zâmbetului rece și indiferent,
al Despărțirii,
devenit,
din ce în ce mai des și mai înecăcios,
pe buzele înghețate ale Cuvintelor,
care începuseră să tușească,
cu Înțelesurile însângerate și rănite,
ale Viitorului muribund,
care-mi oprea prin agonia lui,
respirația Speranțelor,
repetându-mi fără încetare,
la urechile Destinului,
cât de grea și apăsătoare,
poate fi Durerea Singurătății,
atunci când este cântărită,
pe balanța Adevărului Absolut,
de către Iubire.

63) Prăpăstiile adânci ale Cuvintelor tale nerostite

Oricât de mult aș încerca,
să pot muri,
în gândurile descompuse,
ale Iluziilor Vieții,
voi primi ca dar,
Viața acestei Lumi a Nimănui,

tocmai de la Iluziile Morții,
care-mi vor arăta,
prăpăstiile adânci,
ale Cuvintelor tale nerostite,
de către viitoarele,
Singurătăți de Clipe,
încă nenăscute,
datorate,
lipsei de discernământ,
a Creației,
față de care mă simt obligat,
să te salvez,
din ghearele neputinței,
propriului Destin,
de a rămâne fără de mine
și care ne-a răpit,
din Amintirile Viitorului,
propriei noastre Iubiri.

64) Apa Fericirii

Ziduri pătate,
cu scutecele Cuvintelor,
nenăscute,
pierdute pe holurile interminabile,
de Suspine,

prin maternitățile,
Privirilor reci și insalubre,
ale căror robinete,
de Apă a Fericirii,
nașterii unor Eternități de Clipe,
s-au deteriorat,
într-atât,
încât ne inundă lacrimile Despărțirii,
de noi înșine,
ce nu mai pot fi reparate,
ci doar înlocuite,
de Iluziile Vieții și Morții noastre,
atunci când vor crede de cuviință,
să ne semneze certificatele de deces,
ale Iubirii.

65) Nu vor să înțelegi

Nu căuta niciodată Fericirea,
în exteriorul tău,
unde Pașii Gândurilor îți devin din ce în ce mai grei,
atunci când ți se adâncesc,
în noroiul Țărânii propriei Întrupări,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce nu vor să înțelegi,
că interiorul Ființei tale,

este la fel de nesfârșit,
precum tot ceea ce te înconjoară,
cu deosebirea că ești tu,
gata oricând să-ți poți explora,
Lumile pline de magie și mister,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care te așteaptă,
de dinainte de a te naște,
ca să-i poți conștientiza,
Existența.

66) Simplitatea ne apropie

Simplitatea,
este podul Sensului Existenței,
care în mod inconștient,
ne apropie,
de Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
ce nu are încă,
îndeajuns de multe picioare,
pe care să ni se sprijine Voința,
atunci când trebuie să lupte,
cu Iluziile Vieții și Morții noastre,

ale căror valuri,
ne lovesc necontenit,
țărmurile sfărâmate,
ale Conștiinței.

67) Ciobul Dumnezeu

Ne naștem,
îndeajuns de datori Morții,
încât să avem dreptul de a muri,
dar nu vom putea cumpăra niciodată,
Clipele care nu ne sunt Predestinate,
chiar și de către,
Non-Sensul Existenței,
pentru a trăi,
oricât de ieftine ar fi acestea,
pe galantarele Catedralei Suferințelor,
ridicate de Iluziile Vieții și Morții,
pe soclul Deșertăciunii,
care ne este tăiată în felii,
de Ciobul Dumnezeu,
provenit,
din Marea Iluzie a Spargerii,
Totului Primordial,
pentru a ne fi servită,
ca delicatesă aleasă,

pe patul morții,
fiecărei Clipe,
prin care ne trecem,
Iluzia propriei noastre Existențe.

68) Din vulcanii vieților noastre

Riduri adânci,
de Clepsidre refulate,
ne duc torentele Cuvintelor însângerate,
spre oceanul învolburat,
al Marii Taine,
care ne-a fost sculptată,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
în Genele Gândurilor,
pe scările cărora au călcat,
undeva-cândva,
toți Pașii strămoșilor Suferințelor noastre,
oricât ar fi fost aceștia de abătuți,
sub razele de gheață,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care le pustiau Amintirile despre Viitor,
cu tunetele și fulgerele,
Absurdului neînțeles,

al Lumii care se sprijinea,
pe Cunoașterea încă nenăscută,
ce avea să erupă,
din vulcanii vieților noastre.

69) Căzut în brațele propriei Predestinări

Prăpăstiile necuprinse ale Gândurilor,
ne înghit Amintirile Viitorului,
în hăurile Uitării de noi înșine,
care ne lovește,
cu săgețile ascuțite și otrăvite,
ale Non-Sensului Existențial,
ce vrea să clădească,
pe oasele Viselor noastre,
carnea Deșertăciunii,
a cărei gust este atât de râvnit,
de Ciobul Dumnezeu,
căzut în brațele propriei Predestinări,
din Marea Spargere a Totului Primordial,
care reflectă,
Suferința acestei Lumi,
pentru a ne orbi,
Ochii Sufletelor noastre de Cer,
unicii ce mai puteau primi Lumina Divină,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut.

70) Numele vitrinii propriei Priviri

Alunecând printre ruinele Viselor,
am căzut adânc,
într-unul,
care-și trase obloanele Speranțelor,
de pe strada Destinului meu,
fără a mă lăsa să-i deslușesc,
numele vitrinii propriei Priviri,
până când am vrut să mă ridic,
din Lumea Fericirii,
pe care mi-o clădise,
fiindcă nu puteam crede,
într-o epavă,
de la marginea drumului unei Conștiințe,
pe care nu o lua nimeni în seamă,
după cum mi-au șoptit Iluziile Vieții și Morții,
și atunci Visul mi-a spus,
că nu mă voi mai putea reîntoarce,
niciodată în mine,
dacă voi pleca,
și nu l-am crezut,
nici nu l-am înțeles,
până când am realizat,
că acela eram Eu,
de dinainte de Marea Iluzie,
a Spargerii Totului Primordial,

iar numele Visului,
era Iubire.

71) A reflectat Iubirea distorsionat

Ne înălțăm Catedrale reci și pustii,
străjuite de Zidurile cenușii,
ale Cuvintelor de plumb,
din care Iluziile Vieții și Morții,
și-au clădit armele Furtunilor,
ce vor spulbera Suferințele acestei Lumi,
ducându-le cât mai adânc,
în pustiurile închisorilor,
Întrupării noastre,
unde-și ispășesc pedepsele,
Sufletele care au avut vina,
să dorească Libertatea,
despre care le șoptise,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
al unei Iubiri,
care nu poate fi recunoscută,
aici,
fiindcă Ciobul Dumnezeu,
a reflectat Iubirea distorsionat,
după ce a căzut,
din Marea Iluzie a Spargerii,

Totului Primordial,
transformând-o în Durere.

72) Cu cine ne-ar înlocui?

Nu cred că Dumnezeu,
și-a întrebat Conștiința vreodată,
dacă Iluziile Vieții și Morții,
ne-ar elibera de noi înșine,
cu cine ne-ar înlocui?

Cu propriul său Sine,
oglindit în Ciobul Marii Iluzii a Spargerii,
Totului Absolut,
sau cu Păcatele Originare ale Creației sale,
care ar urca la rang de Adevăr Absolut,
cărora ar trebui să le dea dreptate?

73) Conceptul de Sfințenie

Printre atâtea Rătăciri,
răstignite pe soclul Credinței,
este și Conceptul de Sfințenie,

gândit cu tacâmurile Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le folosesc să servească,
Deșertăciunea,
gătită după ultima modă a Bucătăriilor,
Infernului,
născut ca să ne prosternăm Conștiințele,
la o Divinitate atât de străină,
de propriul nostru Sine,
încât ne întemnițează,
până și Cimitirele de Cuvinte ale Facerii,
pe care le-am adresa,
propriul nostru Străin al Subconștientului,
Adevărului Absolut,
al Iubirii,
călcată în picioarele de plumb ale Răzbunării,
din catacombele Catedralelor Durerii,
care se închină la Păcatele Originare,
ale Ciobului cu nume de Dumnezeu,
în care ni se reflectă Cunoașterea,
născut din Marea Iluzie a Spargerii,
Totului Primordial.

74) Tutunul tare și aspru al Viselor

Ramurile tăiate ale Cuvintelor,
lăcrimează pe lamele ascuțite,
ale topoarelor de Orgolii,
din Privirile tăioase și sterpe,
care vor să îngenuncheze,
Sângele răstignit al Orizonturilor,
pe Genele ofilite ale Libertăților,
pe care le-au folosit Străbunii Gândurilor,
să-și răsucească în ele,
tutunul tare și aspru,
al Viselor,
pe care să-l fumeze,
până li se îngălbeneau degetele Adevărurilor,
și realizau cât de mincinoase pot fi acestea,
atunci când ne determină,
să ne închinăm Păcatelor Originare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne înmormântează în fiecare zi,
Speranțele.

75) Străin

Întreaga Iluzie a Existenței,
se bazează pe Crez,
indiferent cum ar fi acesta,
frumos sau urât,
alb sau negru,
bun sau rău,
el trebuie să fie cărămida principală,
care stă la temelia Catedralelor Suferinței,
sau la industria spirituală a Deșertăciunii,
pe care o folosesc Iluziile Vieții și Morții,
la împletirea Sensurilor Existenței,
în așa fel,
încât toate să ducă,
la Absurd, Angoasă,
dar mai ales,
la adevărata înstrăinare de noi înșine,
astfel încât să ne considerăm,
propriul Subconștient al Adevărului Absolut,
Străin.

76) Pe Tărâmurile acelorași Coșmaruri

De ce suntem forțați,
de către Iluziile Vieții și Morții,
să ne urcăm Destinul pe spatele gârbovit,
al propriei Înstrăinări de noi înșine?,
fără să ajungem în vârful vreunei Speranțe,
care să ni se împlinească,
chiar dacă ar rătăci,
pe valurile înspumate,
ale Sângelui Ochilor de Cer,
care ne privesc prin Orizonturile,
pe care nu le vom atinge niciodată,
și în ale căror Gene,
se află strămoșii Suferințelor noastre?,
care și ei,
au încercat să cucerească,
aceleași Vise,
să prindă aceleași Orizonturi,
sfârșind pe Tărâmurile,
acelorași Coșmaruri ca și noi,
de ce?

77) În carnea și oasele Clipelor

Poduri încinse-n,
Infernul Cimitirelor de Cuvinte,
pe care am fi vrut să le trecem,
îngenuncheați la fața ridată a Lacrimii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
dacă nu am fi fost opriți,
de Iluziile Vieții și Morții,
care ne-au cerut drept vamă,
propriul nostru Sine,
pe care nu l-am cunoscut niciodată,
fiindcă stătea ascuns,
în Genele adânci ale Strămoșilor,
tuturor Cuvintelor Facerii acestei Lumi.

Atunci când ne-am văzut pentru prima oară,
Sinele,
ne-am dat seama că murisem,
că de fapt,
niciodată,
nu am fost nici cel mai scurt timp,
ceea ce credeam că suntem,
în carnea și oasele Clipelor,
și astfel am reușit,

să ne îmbrățișăm pentru prima oară,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
Iubind.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986